Napsal uživatel Alfred Schubert - Fredy
Čtvrtek, 18 Duben 2013 20:47

Chýlilo se k večeru. Ostrůvek, oddělený od pravého břehu mělkým, ale dost širokým ramenem, se objevil jako na zavolanou. Plošinka s ušlapanou trávou byla po mnohahodinové plavbě teprve druhým místem vhodným k utáboření. Uklidit obvyklý nepořádek okolo ohniště nedalo moc práce. Trochu pracnější bylo hledání suchých větví. Nezbylo než prodírat se za nimi hustými křovinami.

Celý den jsem plul sám a sám se sebou si vystačil, na večer jsem se ale moc netěšil. U ohně rád sedím s kamarády. Věděl jsem, že se budu třikrát za sebou jenom dívat do plamenů; nebude s kým pohovořit o plovoucích kobercích stulíků a leknínů, o bílých labutích s jejich ještě šedohnědými dětmi, nebude s kým si zazpívat. Saša odjela domů a s Otou se sejdu až v pondělí. Asi nezbude než něco sníst, zalézt do spacího pytle a usnout.

Seděl jsem uprostřed malého kruhu, ozářeného plameny skromného ohýnku a obklopeného na jedné straně černým stínem stromů a křovin, na druhé straně neprůhlednou tmou nad vodní hladinou. Vodní tok o sobě dával vědět pouze tichým šuměním pomalu plynoucí vody. Protější břeh dlouho lemovala jen temná silueta vzrostlých stromů. Přišla ale chvíle, kdy se horní obrys stromoví nečekaně rozzářil. Netrvalo dlouho a objevil se kulatý, napůl stříbrný a napůl zlatý měsíc. Byl v úplňku, nebo mu do něj moc nescházelo.

Jednotlivé stromy se teď mohly pochlubit bohatým tvarem svých korun, keře oživily scénu jemným ornamentem svého listoví. Hladina se zaleskla a její povrch oživily náhodné vlnky. Občas náhlé zčeření prozradilo, že ryby v noci nespí. Ani já jsem nespal; vnímal jsem ozářenou krajinu a byl její součástí. Spálil jsem připravené dřevo a víc už nepřikládal. Oheň pomalu dohasínal, z dohořívajících větví zlehka stoupal dým. Myslím, že jsem šel spát až po půlnoci…

***

Celé dopoledne jsem ještě mohl nořit pádlo do čisté vody postupně se rozšiřujícího říčního ramene. Bílé labutě vystřídaly snad ještě zářivěji bílé volavky, na obloze jsem podle dlouhých zalomených křídel poznal orlovce. Plavba po Malém Dunaji, malém jen podle jména, už nebyla tak pěkná. Slunce stálo vysoko a nemilosrdně pálilo, marně jsem u břehu hledal kousek stínu. Cíl cesty byl ještě daleko, líný proud mi moc nepomáhal; přesto jsem se neodhodlal vyfouknout člun a vláčet ho vyprahlou rovinou do některé z vesnic, od řeky dost vzdálených. Vždyť autobus jimi nejspíš projíždí sotva dvakrát denně. Nezbývalo než vytrvale pádlovat.

Dočkal jsem se chvíle, kdy slunce kleslo níž a schovalo se za obzor. Jen místo od místa se ještě dokázalo připomenout, když ozářilo kus pobřežního stromoví měkkým žlutooranžovým světlem; v posledních slunečních paprscích potom občas nečekaně zahořel jednotlivý strom nebo keř. Plulo se mnohem lépe, přestože ruce byly dost unavené. Začalo se stmívat a já jsem pořád ještě poháněl svou loďku kupředu. Bylo na čase někde se utábořit. Marně jsem se

rozhlížel, zarostlé břehy nijak nevybízely k přistání.

Rozhodla náhoda. Na pravém břehu zrovna rybář sbalil své pruty, aby se stačil za světla vrátit domů. Zůstal po něm u vody kus udupaného místa a jakž takž ušlapaná pěšinka, klikatící se mezi stromy směrem k protipovodňové hrázi; v ne právě vlídném lužním lese aspoň náznak místa, vhodného k nouzovému přespání. Místa, kde bude snadné vytáhnout člun na břeh; kde bude možné roztáhnout spací pytel, když už ne na jehličí nebo na suchou trávu, tak aspoň na vrstvu zteřelých větví a stromové kůry, kterou sem přinesla velká voda.

Se sbíráním dřeva jsem se dlouho netrápil. Nebudu přece vysedávat sám uprostřed nepřívětivého lesa a civět přes nehybnou řeku na tmavou zarostlou stráň na protějším břehu. Po celodenním pádlování jsem měl nárok jít si hned po večeři lehnout.

Něco jsem snědl a chystal se odejít od skromného ohýnku. V tu chvíli jsem si všimnul, že kus dál po proudu se hladina začíná lesknout. Leskla se víc a víc; přímo naproti mému skromnému kempu se nad stromy v celé své podivuhodné úplnosti vynořil kulatý měsíc. Kmeny starých stromů přestaly být neurčitými stíny, každý z nich byl jinak zakřivený, jinak nachýlený, každý měl svou vlastní podobu. Hladina svítila a protilehlý les už nebyl jednotvárnou černou plochou, ale souborem měkce ozářených košatých stromů. Několikrát za sebou jsem se vypravil pro dřevo, dál a dál od ohně hledal pro něj potravu. Rybářovo místo se mi začínalo líbit. Čas plynul snad ještě pomaleji, než voda pod břehem. Vůbec mi nepřišlo na mysl, že bych měl jít spát…

***

Třetí večer mě zastihl v úplně jiném prostředí. Tábořil jsem na břehu velké řeky. Nejdřív autobus a potom vlak mě popovezly k Dunaji. Bylo už po setmění, když jsem přistál na oblázkové pláži. Táhla se do daleka a lemovaly ji úctyhodné kmeny starých stromů. Světélka rybářských člunů se jen velice pomalu posouvala zleva doprava proti mocnému proudu; noční klid nenarušily ani řady svítících oken dvou nebo tří velkých výletních lodí. Občas se ozval hlas ptáka.

Druhý břeh byl daleko. Nebyl lemován vysokými kopci; řeka se teprve chystala opustit rozlehlou nížinu, považovanou za jakousi vnitrozemskou deltu veletoku. Stále ještě kulatý měsíc nemusel překonávat hradbu stromů, mohl od počátku nerušeně a vznešeně plout širým prostorem. Tentokrát jsem se pořádně zásobil dřevem. Přitáhl jsem z lesa několik delších, opravdu tlustých větví. Věděl jsem, že ani napotřetí nepůjdu brzy spát. I když k ohni nikdo nepřisedne, vydržím u něj se svým tichým společníkem dlouho do noci… _____

_____

Alfred Schubert - Fredy

Ze sbírky Z mých ohňů dým
edice Trapsavecké Miniatury sv. 16